

lobce bude mít nadále koně jako vlastní, ale tvrdil, že mu L. koně postoupil a prodal a že L-ovi na účtě vyznačil, že jest saldován převzetím koní a že prodej oznámil Jokey-klubu. Toto tvrzení pokládá odvolací soud právem za odevzdání podle § 428 obč. zák. Zákon nežadá, by se projev prodatelovy vůle o tom, že kupitel věc, kterou měl bez věcného práva, budoucně má držeti z práva věcného, stal výslovně, nýbrž jen, by se zcizitelova vůle k tomu směřující stala způsobem prokazatelným, třeba tedy činem konkludentním. Takovou prokazatelnost vůle, by žalobce měl koně jako vlastní, naznačil žalobce tvrzením v žalobě o souhlasu obou smluvních stran s převzetím koní a s jejich postupem a odvolací soud právem má za to, že v příkazu Otty L-a, by žalobce převzetí koní ohlásil Jokey-klubu, a v potvrzení převzetí koní L-em proti Jokey-klubu, jest obsažen projev, jež vyžaduje § 428 obč. zák. Dovolatel má sice pravdu v tom, že projev vůle k převodu vlastnictví musí vycházeti od převodce, ale tomu bylo tak, an převodce L. přikázal žalobci, by převzetí ohlásil Jokey-klubu, a když souhlasil s převzetím koní žalobcem, tedy s odevzdáním jich žalobci za účelem saldování účtu, a když L. tím, že takto saldovaný účet přijal, projevil s jeho obsahem souhlas. Byl tedy oznámením Jokey-klubu i vyznačením salda na účtu přechod vlastnictví dostatečně a zřejmě dán na jevo, a to i pro třetí osoby. Neprávem však dovozuje dovolatel, že žalobce nebyl ani majitelem koní, jak vyžaduje § 428 obč. zák. Měl-li je v pensí jako trenér a ošetřovatel, měl je ve skutečné moci a v opatrování, jak žádá zákon v § 309 obč. zák., a to k pojmu majitelství (detence) stačí. Oprávnění k nakládání se k pojmu detence nevyžaduje, nýbrž skutečná možnost nakládání. Nezáleží na tom, zda majitelem stájí, kde koně stáli, byl žalobce či Otto L. Dovolání je však částečně opodstatněno, pokud vytýká nesprávné právní posouzení odvolacím soudem, že pouhé spoluvlastnictví opodstatňuje vylučovací žalobu. Spoluvlastnictví k zabavené věci je právem, které nevylučuje exekuci na celou věc, nýbrž jen potud, pokud je vedením exekuce porušeno spoluvlastnické právo žalobcovo. Spoluvlastník může se tedy žalobou podle § 37 ex. ř. domáhati jen výroku o nepřípustnosti exekuce na jeho podíl. Nemůže se však a nemá práva domáhati se vyloučení z exekuce podílů jiných osob a proto nemůže se domáhati úplného zrušení exekuce. K takovému žádání nemá oprávnění (plenární rozhodnutí čís. 4002 sb. n. s.). Měl tedy odvolací soud zamítnouti žalobu, pokud se týká spoluvlastnických podílů F-ových ohledně G-a, H-a a M-a, jež odvolací soud zjistil do polovice pokud se týče do třetiny. V tom směru bylo dovolání vyhověno.

Čís. 9307.

Z podpisu směnky nebo blanketu, jenž se dodatečným vyplněním podle vůle stran má státi směnkou, nelze ještě dovozovati, že rukojmí chtěl podstoupiti i závazek obecnoprávní a že podpis směnky sám o sobě postačil již k průkazu písemnosti o takovémto zaručení. Je-li však podpis směnky dotvrzením předchozího ujednání o způsobu ručení také ve

smyslu záruky obecnoprávní, nelze mu upřít významu písemného prohlášení podle § 1346 obč. zák.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Rv I 215/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení dluhu ze zápůjčky manželům T-ovým, za nějž se žalovaný zaručil a podepsal se za tím účelem jako rukojmí a plátce na směnce. Procesní soud prvního stádu uznal podle žaloby, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jádrem sporu jest, zda žalovaný vzal na se obecnoprávní rukojemský závazek a zda bylo při tom šetřeno předepsané formy, písemnosti (§ 1346 obč. zák.). Jako každá smlouva i smlouva rukojemská vyžaduje určitého a jasného projevu smluvníků tedy rukojmího a věřitele toho, za něhož bylo ručení převzato. V tomto směru zjistily nižší soudy, že se manželé T-ovi obrátili na žalobce o zápůjčku, že tento projevil k tomu ochotu, ale vyžadoval rukojmího, jež Klára T-ová našla pak v žalovaném, který jí slíbil, že s ní přijde k žalobci a tam podepíše směnku, pokud se týče, že se chce zaručiti, že se žalovaný vyjádřil také k svědku P-ovi, že potřebuje pro jednu paní peníze, a že se chce za to zaručiti. Když pak přišla Klára T-ová a žalovaný k žalobci, mluvilo se o formě listinného osvědčení zápůjčky a shodli se na vydání směnky. Při určení doby splatnosti, kterou chtěl žalobce stanovit na čtvrt roku, žádala T-ová o lhůtu půlroční, při čemž žalovaný prohlásil, že za to ručí a podepsal směnečný blanket. Z těchto zjištěných okolností vyvodily nižší soudy správný závěr, že se vůle žalovaného nesla k tomu, by převzal ručení za dluh manželů T-ových, a to ručení vůbec ve smyslu obecnoprávním v rozsahu nejširším, tedy jako rukojmí a plátce (§ 1357 obč. zák.), nejen směnečný závazek rukojemský. Nezáleží na tom, že žalovaný podepsal směnku na rubu (čl. 81 býv. sm. ř.) a zda by byl jeho směnečný závazek již promlčen anebo jinak se stal bezpředmětným. Jde tedy již jen o to, zda byla zachována zákonem předepsaná forma (§ 1346 druhý odstavec obč. zák.). Jest sice pravda, že z podpisu směnky nebo blanketu, který se do datečným vyplněním podle vůle stran má stát směnkou, nelze ještě dovozovati, že rukojmí chtěl podstoupiti také závazek obecnoprávní, a že by tedy podpis směnky sám o sobě postačil již k průkazu písemnosti o takovémto zaručení. Je-li však podpis směnky dotvrzením předchozího ujednání o způsobu ručení také ve smyslu záruky obecnoprávní, nelze mu upřít význam písemného prohlášení, jež se vyžaduje k platnosti záruky podle § 1346 obč. zák. Plyne to z úvahy, že zákon stanovil požadavek písemnosti pro závazné prohlášení rukojemské proto, by bylo zabráněno ukvapenému, nerozvážnému rozhodnutí rukojmího. O tom nemůže však býti řeči, dostaví-li se rukojmí k jednání o poskytnutí zá-

půjčky tomu, za koho se chce zaručiti, již s pevným rozhodnutím. V tom případě postačí i podpis směnky jako písemné dotvrzení celkového záručního ujednání.

Čís. 9308.

Smlouvami o důchod ve smyslu § 1 b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. jest rozuměti jen smlouvy o doživotní důchod. Nespadá sem úmluva manželů o placení výživného a o dodávání dřeva.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Rv I 328/29.)

Žalobkyně byla spoluvlastnicí usedlosti, jejíž druhá polovice náležela jejímu manželovi. Při faktickém rozchodu umluvili manželé, že manžel bude platiti manželce ročně 1.200 Kč a dodávati jí 2 m³ palivového dříví. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se manželka na manželi zaplacení výživného a reluta za dříví za tři léta. Žalovaný namítl najmě, že úmluva manželů jest neplatnou, ježto nebyla zachována forma notářského spisu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ve věci samé odporuje dovolání napadenému rozsudku jen pro nesprávné prý posouzení otázky, zda úmluva stran o placení výživného 1200 Kč a o dodávání dvou metrů palivového dříví ročně potřebovala platnosti formy notářského spisu. Nejvyšší soud uznává v souhlase se svým dosavadním rozhodováním (srovnej uveřejněná rozhodnutí čís. 1020 a 4635 sb. n. s.) názor nižších soudů, že úmluvu nelze pokládati za smlouvu o důchod a že nepotřebovala k platnosti formy notářského spisu, za správný. Skutečnost, že smluvená úplata měla býti žalovaným plněna v určitých stejných lhůtách, nečinila smlouvu ještě smlouvou o důchod ve smyslu § 1 b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. Kdyby se měly všechny smlouvy, u nichž úplata spočívá v periodickém plnění, pokládati za smlouvy o důchod, pak by i nájemní a pachtovní smlouvy mezi manželi musily býti sepisovány ve formě notářského spisu, ač jich zákon nezařaduje pod jejich obvyklým označením mezi smlouvy, pro které předepsal tuto formu, takový výklad příčil by se však pravidlu § 6 obč. zák., že zákonům nesmí býti přikládán jiný smysl, než který vyplývá z běžného významu užitých slov v jejich souvislosti. Kdyby byl zákon chtěl i pro pachtovní a nájemní smlouvy mezi manželi předepsati formu notářského spisu, byl by je byl jako takové výslovně uvedl, neboť jsou smlouvami svého druhu právě tak jako v zákoně uvedené smlouvy kupní, směnné a o zápůjčku, a ani v obyčejné, ani v právnické mluvě nelze je zařaditi mezi smlouvy o důchod. Těmito lze i podle zákona čís. 76/1871 rozuměti jen smlouvy, které se v jiných občanských zákonech, především ve všeobecném občanském zákoníku označují a